

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/228/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2217214520
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daša Kontríková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2217214520.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Daša Kontríková a sudkýň: JUDr. Iveta Jankovičová a JUDr. Ľubica Bundzelová, v spore žalobcu: Intrum Slovakia, s.r.o., so sídlom Mýtna 48, Bratislava, IČO: 35 831 154 zastúpený: JUDr. Ján Šoltés, advokát so sídlom Mýtna 48, Bratislava, proti žalovanému: G. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. J. H. XX/XX, N. E., o zaplatenie 470,06 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 16Csp/196/2017-64 zo dňa 17. júla 2018, takto

rozhodol:

I. Späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie 17,71 eura sa p r i p ú š ť a, rozsudok súdu prvej inštancie sa v tejto časti ruší a konanie sa v časti o zaplatenie 17,71 eura z a s t a v u j e.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie s a m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 383,49 eura, s 5,05% úrokom z omeškania ročne zo sumy 398,49 eura od 30.10.2014 do 11.10.2017 a s 5,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 383,49 eura od 12.10.2017 do zaplatenia, všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Vo zvyšnej časti sa rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

IV. Žalobcovi sa voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 70%. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol a stranám sporu náhradu trov konania nepriznal. Súd rozsudok odôvodnil tým, že žalobca nadobudol pohľadávku zo zmluvy o pôžičke na základe zmluvy o postúpení pohľadávok, čo žalovanému oznámil pôvodný žalobca (Consumer Finance Holding a.s.). V dôsledku toho treba v zmysle judikatúry (R 119/2003) vychádzať z toho, že žalobcovi ako postupníkovi vzniklo právo uplatňovať pohľadávky voči žalovanému (§ 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka; ďalej len OZ. Preskúmanou zmluvou o pôžičke zo dňa 11.05.2014 sa pôvodný žalobca (Consumer Finance Holding a.s.) zaviazal žalovanému poskytnúť pôžičku v sume 419 eur, žalovaný sa zaviazal pôžičku vrátiť spolu s úrokmi v 36 mesačných splátkach po 20,51 eura. Takto vymedzený predmet zmluvy zodpovedá definícii zmluvy o pôžičke podľa § 657 OZ. Vzhľadom na záväzok poskytnúť peňažné prostriedky uzatváral pôvodný žalobca zmluvu o pôžičke v rámci svojej podnikateľskej činnosti, a preto sa považuje za dodávateľa v zmysle § 52 ods. 3 OZ. Z absencie údajov v zmluve, ktoré by žalovaného identifikovali ako podnikateľa (IČO, DIČ, miesto podnikania, podnikateľský účel pôžičky), je zrejmé, že žalovaný pri uzatváraní zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, a preto sa považuje za spotrebiteľa (§ 52 ods. 4 OZ). Keďže predmetná zmluva o pôžičke bola uzavretá medzi dodávateľom a spotrebiteľom, vzťah z nej vyplývajúci je vzťahom

zo spotrebiteľskej zmluvy (§ 52 ods. 1 OZ). V dôsledku toho, že v danej veci ide o spotrebiteľský spor, je súd povinný postupovať v zmysle ešte stále účinného § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a prihliadať na prípadné oslabenie nároku žalobcu ako dodávateľa vrátane premlčania. Odplata za pôžičku bola v zmluve dohodnutá v podobe ročnej úrokovej sadzby 42,57 %. Takýto úrok však celkom zjavne presahuje rámec odplaty bežne požadovanej za poskytnutie peňažných prostriedkov v obdobných vzťahoch a podľa názoru súdu sa preto prieči dobrým mravom. Podľa judikatúry Najvyššieho súdu SR (napr. rozsudok NS SR z 26.04.2012, sp. zn. 5Cdo/26/2011) pri dojednávaní úrokov za poskytnuté peniaze totiž koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, v akej situácii dlžník uzatvára zmluvu, teda len veriteľ, ktorý sa uspokojí s primeranou výškou odplaty (odmeny) za užívanie požičanej istiny a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni zhodnotiť obvyklým spôsobom. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník poskytoval veriteľovi neprimerané až úžernícke úroky. Podľa názoru Najvyššieho súdu SR, s ktorým sa súd stotožňuje, je neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám, uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Súdu je známe (§ 186 CSP), že úroková miera nových úverov (spotrebiteľských úverov pre domácnosti na obdobie 1 - 5 rokov) bola v máji 2014 na úrovni 10,71 %. Odplata požadovaná veriteľom v tejto veci (42,57 %) presahovala túto úroveň takmer 4-násobne. Takýto exces treba bezpochyby vyhodnotiť ako podstatný a dohodu o úrokovej sadzbe ako neplatný právny úkon (§ 39 OZ). Dôsledkom neplatnosti dohody o úrokovej sadzbe, ktorá je v zmysle záverov obsiahnutých v rozsudku Najvyššieho súdu SR z 26.04.2012, sp. zn. 5Cdo/26/2011, neoddeliteľnou časťou zmluvy o pôžičke, je potom neplatnosť celej zmluvy o pôžičke. Pôvodný žalobca tak poskytol žalovanému peňažné prostriedky (419 eur) bez platnej zmluvy. Ak je zmluva neplatná, do úvahy prichádza posúdenie poskytnutého plnenia (istiny) ako bezdôvodného obohatenia plnením z neplatného právneho úkonu podľa § 451 ods. 2 OZ, z pohľadu, či by na jeho vydanie nemohol mať žalobca nárok podľa § 451 ods. 1 OZ. Odhliadnuc od toho, že žalobca v konaní nikde netvrdil, že by zaplatenie uplatňovaného nároku požadoval z dôvodu, že sa ním žalovaný bezdôvodne obohatil (pričom je len na ňom, aby žalobu skutkovo riadne vymedzil, pretože jej neskoršia zmena, za ktorú sa považuje aj uvedenie iných rozhodujúcich skutočností podľa § 140 ods. 2 CSP, nie je v tomto spotrebiteľskom spore podľa § 294 CSP prípustná), žalobcovi by nebolo možné priznať uplatňovaný nárok už aj len z dôvodu premlčania. Žalovaný bol podľa § 451 ods. 1 OZ povinný vydať získané bezdôvodné obohatenie, teda po zaplatení 20,51 eura sumu 398,49 eura, ktorá mu bola poskytnutá. Tento nárok sa však podľa § 107 ods. 1 OZ premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Pôvodný žalobca sám žalovanému poskytol sumu 419 eura 11.05.2014, takže týmto okamihom vedel, že sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil. V tento deň začala plynúť dvojročná premlčacia doba, ktorá uplynula 11.05.2016, čo bráni tomu, aby súd žalobe vyhovel. Na premlčanie musel totiž súd prihliadnuť ex offa (aj bez námietky žalovaného), pretože ho k tomu zaväzuje doposiaľ stále účinný § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. Keďže premlčaný je celý dlh, je premlčané aj príslušenstvo, a preto súd žalobu zamietol v celej časti (výrok I).

2. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania (§ 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ďalej len CSP) vychádzal súd z toho, že žalobcovi ako neúspešnej strane nárok na náhradu trov konania nepatrí (§ 255 ods. 1 CSP a contrario) a žalovaný by síce nárok na ich náhradu mal, avšak keďže zo spisu nevyplýva, že by mu v konaní nejaké trovy vznikli, súd mu tento nárok nepriznal (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.02.2018, sp. zn. 7Cdo/14/2018; výrok II).

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca prostredníctvom právneho zástupcu z dôvodu, že súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil, že dojednaná odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru vo forme zmluvne dojednaného úroku je neprimeraná a v rozpore s dobrými mravmi. Taktiež vykonaným dokazovaním dospel súd prvej inštancie k nesprávnemu záveru o neplatnosti zmluvy ako celku pre neplatnosť dojednaní výšky úrokov, v dôsledku čoho nesprávne posúdil uplatnený nárok ako premlčaný podľa § 107 ods. 1 OZ. Žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 419 eur, ktorý sa zaviazal vrátiť v 36 pravidelných mesačných splátkach po 19,19 eura. Navýšenie úveru predstavuje len zmluvne dojednaný úrok vo výške ročnej úrokovej sadzby 42,57 %. Celková čiastka, ku ktorej zaplateniu sa žalovaný zaviazal predstavuje 738,36 eura (vrátane sumy postenia vo výške 1,32 eura x 36 = 47,52 eura), navýšenie úveru predstavuje 271,84 eura. Odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru nachádza svoje vyjadrenie v RPMN vo výške 42,57% zhodne s dojednanou úrokovou sadzbou, nakoľko jedinou odplatom poskytnutého úveru je len zmluvný úrok.

Výška priemernej hodnoty RPMN pre úvery vo výške do 1.500 eur vrátane so splatnosťou od 1 do 5 rokov zverejnená naposledy v čase uzavretia úverovej zmluvy MF SR v súlade s § 21 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. v súhrnných informáciách o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 1. štvrtrok 2014 so stavom ku dňu 31.03.2014 predstavovala 49,67%. Súdna prax zaujala názor, že postup súdu podľa § 3 ods. 1 OZ má miesto len vo výnimočných situáciách, napr. v prípade šikanózneho výkonu práva účastníkom zmluvného vzťahu. Korektív dobrých mravov nesmie byť na ujmu princípu právnej istoty a nesmie neprímerane oslabovať subjektívne práva účastníkov vyplývajúce z právnych noriem. Výška dojednanej odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru v úverovej zmluve 42,57% neprevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch podľa § 53 ods. 6 OZ platného a účinného v čase uzavretia úverovej zmluvy a je v súlade so zákonom stanovenou maximálnou výškou odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi podľa § 1a ods. 1 nar. vlády SR č. 87/1995 platného a účinného od 01.09.2014. Napriek skutočnosti, že uvedené pravidlo maximálneho stropu výšky odplaty nebolo v čase dojednania úverovej zmluvy v platnosti, žalobca zastáva názor, že pokiaľ sám zákonodarcu považuje odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi do výšky 2x priemernej RPMN za akceptovateľnú, v takom prípade výška dojednanej odplaty dojednaná v predmetnej úverovej zmluve, nemôže byť označená za neprímeranú a v rozpore s dobrými mravmi. Dojednaná odplata v úverovej zmluve vo výške 42,57% nepresahuje 2x priemernej výšky RPMN zverejnenej MF SR v súhrnných informáciách o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 1.štvrtrok 2014 so stavom ku dňu 31.03.2014 vo výške 49,67% pre obdobné úvery. Podporne žalobca odkázal na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach pod č. k. 5Co/181/2017-74 zo dňa 25.01.2018, rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach pod sp. zn. 5Co/298/2017, zo dňa 13.02.2018.

4. Pre prípad, ak by aj výška úrokov bola v zmluve dojednaná neplatne, pri výklade právnych úkonov a ich posudzovaní z pohľadu nárokov na ich platnosť je nevyhnutné brať na zreteľ ústavný príkaz preferencie výkladu v prospech platnosti právneho úkonu a dôvody neplatnosti nerozširovať nad rámec zákonom uvedených prípadov. Z napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní vyššie uvedenou zásadou neriadil. Nakoľko úverová zmluva bola uzavretá riadne v písomnej forme, úver žalovaný čerpal, čo nerozporeval a zmluvné strany sa riadili jej zmluvnými dojednaniami, aj v záujme zachovania a naplnenia legitímnych očakávaní účastníkov úverového vzťahu, nie je možné úverovú zmluvu označiť za absolútne neplatný právny úkon. Neexistuje zákonný dôvod pre označenie dotknutej úverovej zmluvy ako celku za absolútne neplatný právny úkon. Právny názor súdu prvého stupňa, že neplatné dojednania úrokov z úveru má za následok neplatnosť úverovej zmluvy je nesprávny. Zák. č. 129/2010 Z.z. úverovú zmluvu pre prípadnú absenciu náležitosti podľa § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. v znení platnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy nesankcionuje absolútnou neplatnosťou, ale bezúročnosťou úveru pri splnení podmienok podľa § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. v znení platnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy. Pokiaľ súd prvého stupňa dospel k záveru o neprímeranosti výšky úrokov z úveru, následkom nie je absolútna neplatnosť celého zmluvného vzťahu, ale bezúročnosť úveru s poukazom na § 9 ods. 9 zák. č. 129/2010 Z.z. pri splnení zákonných podmienok podľa § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. Neprímeranosť úrokov dojednaných v úverovej zmluve nespôsobuje neplatnosť úverovej zmluvy ako celku. V tomto podoporne odkazujeme na právny záver vyjadrený v rozhodnutí KS Prešov pod č. k. 8Co/111/2016-58 zo dňa 26.06.2017. Nakoľko úverová zmluva bola uzavretá platne, vzťahuje sa na plynutie premlčacej doby uplatneného nároku režim 3 ročnej premlčacej doby podľa § 101 OZ a uplatnený nárok z úverovej zmluvy premlčaný v čase začatia sporu nebol. Nakoľko žalovaný omeškané splátky nezaplatil, ku dňu 19.10.2014 právny predchodca žalobcu vyhlásil predčasnú splatnosť úveru a od tohto dátumu začala plynúť 3-ročná premlčacia doba na uplatnenie nároku. Žaloba bola podaná dňa 31.07.2017, t. j. pred uplynutím 3-ročnej premlčacej doby. Vo vzťahu nároku voči žalovanému súd prvej inštancie nemohol aplikovať protiústavný §5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa s ust. čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Žalovaný sa k žalobe nijako nevyjadril, neuviedol žiadne dôkazy na svoju obranu, nežiadal vykonať žiadne dôkazy, bol v konaní úplne pasívny, z toho dôvodu nie je možné, aby mu súd poskytol ochranu s poukazom na vyššie uvedené.

5. Žalobca zobral žalobu späť v časti o zaplatenie sumy 2,71 eura s príslušenstvom titulom nákladov na vymáhanie pohľadávky v tiež v časti o zaplatenie 15 eur z dôvodu poskytnutého plnenia žalovaným dňa 11.10.2017.

6. Na základe týchto skutočností žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 452,35 eura, úrok z omeškania vo výške 5,05 % p.a.

zo sumy 467,35 eura od 30.10.2014 do 11.10.2017, úrok z omeškania vo výške 5,05 % p.a. zo sumy 452,35 eura od 12.10.2017 do zaplattenia, všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku a priznal žalobcovi náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia v plnom rozsahu.

7. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné.

9. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca sa žalobou domáhal zaplattenia 470,06 eura s príslušenstvom na základe zmluvy o pôžičke uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu (Consumer Finance Holding a.s.) a žalovaným dňa 11.05.2014. Na základe uvedenej zmluvy bola žalovanému poskytnutá pôžička vo výške 419 eur, ktorú mal žalovaný vrátiť v 36 mesačných splátkach po 20,51 eura (s poistením). Z dôvodu, že žalovaný úver riadne nesplácal, listom zo dňa 29.10.2014 právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného k zaplatteniu celého zostatku pôžičky. Žalovaný z poskytnutej pôžičky (do zosplattenia) vrátil jednu splátku 20,51 eura. Žalobca nadobudol pohľadávku voči žalovanému na základe zmluvy o postúpení pohľadávok. Súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol z dôvodu premlčania nároku žalobcu a pri rozhodovaní zohľadnil aj § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a na premlčanie prihliadol ex offo, bez námietky vznesenej žalovaným. Písomnú zmluvu o pôžičke súd prvej inštancie považoval za absolútne neplatný právny úkon pre dojednanú výšku úroku 42,57%, ktorú považoval za rozpornú s dobrými mravmi, s poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/26/2011. Nárok žalobcu súd prvej inštancie vyhodnotil ako nárok na zaplattenie bezdôvodného obohatenia a na danú vec aplikoval § 107 OZ upravujúci dvojročnú subjektívnu premlčaciu lehotu.

10. Žalobca v odvolaní namietal nesprávnosť záverov súdu prvej inštancie o neprimeranosti výšky dohodnutej sadzby úroku, pripustil, že z určitých dôvodov by mohol byť úver považovaný za bezúročný a bez poplatkov, čo ale znamená platnosť záväzkového vzťahu medzi stranami sporu a posúdenie premlčania nároku žalobcu z hľadiska trojročnej premlčacej lehoty, čo by znamenalo, že nárok žalobcu nie je premlčaný, navyše žalovaný námietku premlčania nevzniesol.

11. V čase rozhodovania odvolacím súdom bolo nevyhnutné prihliadnúť na publikovaný Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky PL ÚS 11/2016 dňa 07.02.2018 (vyhlásený 27.09.2018). Ústavný súd SR rozhodol, že ustanovenie § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR a dňom vyhlásenia nálezu v Zbierke zákonov SR stratil § 5b zák. č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa účinnosť, čo má za následok, že na premlčanie nie je možné prihliadať ex offo, ale len na námietku dlžníka (žalovaného).

12. Odvolací súd vychádzal zo záveru, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správny skutkový zisteniam a z dôvodu, že odvolací súd vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania a dôvodom pre zmenu napadnutého rozsudku je právne posúdenie premlčania nároku žalobcu, na základe vyššie uvedeného publikovaného Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky PL ÚS 11/2016, odvolací súd nepovažoval za potrebné a účelné na prejednanie odvolania nariaďovať pojednávanie, keď si to nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem (§ 385 ods. 1 CSP).

13. Žalobca v odvolaní a ani žalovaný (v možnom vyjadrení sa k odvolaniu) nenamietali rozhodujúci zistený skutkový stav súdom prvej inštancie v tom smere, že by bola žalovanému poskytnutá pôžička vo výške 419 eur, že žalovaný zaplatil prvú splátku vo výške 20,51 eura, preto zostatok nezaplattenej istiny pôžičky predstavovala sumu 398,49 eura. Počas odvolacieho konania zobral žalobca žalobu späť v časti o zaplattenie 15 eur z dôvodu, že žalovaný 11.10.2017 zaplatil žalobcovi uvedenú čiastku (žalobca zobral žalobu späť aj v časti o zaplattenie 2,71 eura uplatnených ako náklady za vymáhanie pohľadávky, bez uvedenia dôvodu), preto zostatok nevrátenej istiny predstavuje čiastku 383,49 eura. Sám žalobca

v odvolaní pripúšťa, že úver (pôžička) by sa mohol z určitých dôvodov považovať za bezúročný a bez poplatkov. S uvedeným právnym názorom žalobcu sa odvolací súd stotožňuje, pretože je faktom, že zmluva o pôžičke neobsahovala všetky podstatné náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. Žalovaný námietku premlčania nároku žalobcu nevzniesol (napriek tomu, že takúto možnosť mal, ale zásielky doručované na adresu jeho trvalého pobytu, kde aj skutočne býva, si nepreberal, č.l. 16, č.l. 30-31, č.l. 90, č.l. 95) na premlčanie v čase rozhodovania odvolacím súdom už z úradnej povinnosti nebolo možné prihliadnuť, preto odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 388 CSP a priznal žalobcovi právo na zaplatenie nevrátenej istiny 383,49 eura (po právnej stránke už nebolo rozhodujúce, či išlo o nárok na zaplatenie dlhu titulom bezdôvodného obohatenia, resp. zo záväzku). Odvolací súd tiež vyhovel žalobcovi v časti uplatneného úroku z omeškania v požadovanej výške 5,05 % z dôvodu, že išlo o úrok z omeškania uplatnený a priznaný v zákonom stanovenej výške podľa § 517 OZ v spojení s § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z.z. Žalovaný sa s plnením peňažného dlhu dostal do omeškania dňom nasledujúcim, keď dlh nezaplatil po výzve žalobcu zo dňa 29.10.2014.

14. Vo zvyšnej zamietajúcej časti uplatneného nároku nad rámec istiny (nárok žalobcom v žalobe ale ani v odvolaní bližšie neodôvodnený) odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

15. Pred nadobudnutím právoplatnosti rozsudku počas odvolacieho konania žalobca v podanom odvolaní zobral žalobu v časti o zaplatenie 17,71 eura späť, preto odvolací súd podľa § 370 CSP späťvzatie žaloby žalobcom pripustil, rozsudok súdu prvej inštancie v časti o zaplatenie 17,71 eura zrušil a konanie o nároku v uvedenej časti zastavil (z obsahu spisu nevyplýva, že by žalovaný so späťvzatím žaloby v časti nesúhlasil).

16. O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, 256 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP. Žalobca má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania (prvoinštančného a odvolacieho) podľa pomeru úspechu vo veci. Z uplatneného nároku 470,06 eura bol nárok žalobcu na zaplatenie istiny 398,49 eura opodstatnený (aj keď bola žaloba vzatá späť v časti o zaplatenie 15 eur, bolo tomu tak pre správanie žalovaného), čo predstavuje úspech žalobcu 85% a zároveň jeho neúspech v rozsahu 15%, t.j. čistý úspech žalobcu je 70% (85%-15%). O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

17. Toto uznesenie bolo prijaté v odvolacom senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).